

Lumina în viața voastră

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

Nr. 26/2021 din 27.06.2021

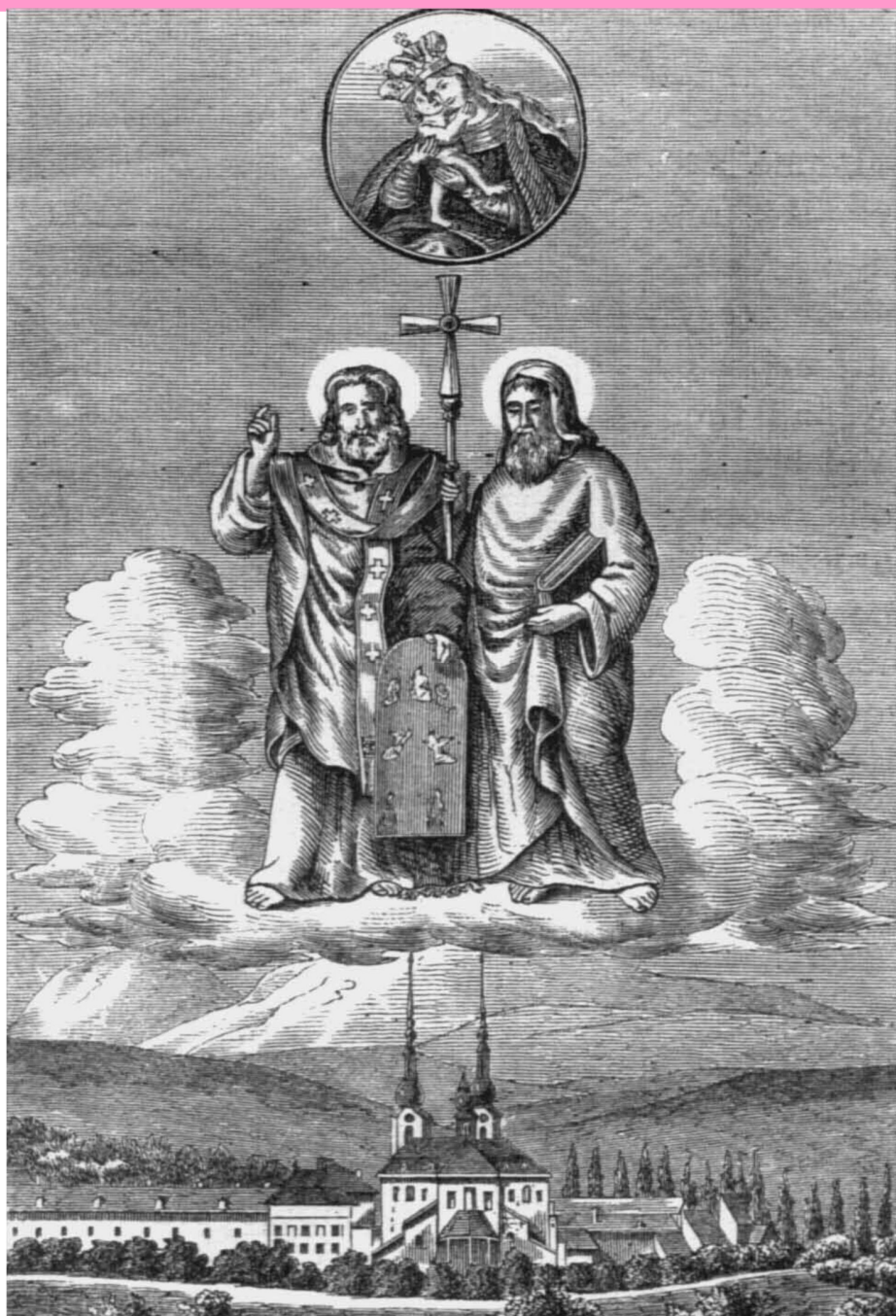
Din cuprins:

**Multă credință
pag. 2**

**GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURI
ÎN SFÂNTA LITURGHIE
pag. 3**

**Inima, care așteaptă
încrederea și dragostea
Pg. 7**

„Nu este un vis omenesc sau o iluzie. Credința este lucrarea lui Dumnezeu în noi. Ea ne strămută în lumea divină pentru renașterea noastră în Dumnezeu. Ea îl omoară pe vechiul Adam din noi și ne face o făptură nouă, ne recrează inima, curajul, înțelegerea și toate celelalte fațete ale personalității. Credința vine prin lucrarea Duhului Sfânt. Ea implică o putere de viață care ne împinge irezistibil spre bine. Credința nu întreabă care sunt faptele bune ce trebuie făcute, ci trece la înfăptuirea lor fără nicio întrebare.” – Martin Luther

Multă credință **Duminica 13 de peste an**

Nu te teme, doar să crezi

După o scurtă ședere pe un tărâm pământ Domnul se întoarce pe țărmurile Galileii, unde îl așteaptă o mulțime de oameni. Cine îl caută cu ardoare, este reprezentatul sinagogii. Îl aduce la Domnul o mare durere. Inima îi sângerează, pentru că pe moarte este iubita lui fiică. Se teme, pentru fiecare, în fiecare moment se poate ajunge la ce este mai rău, de aceea vrea să-l găsească cât mai repede. Imediat ce a reușit să se strecoare prin mulțime, *a căzut la picioarele lui și se ruga cu insistență*. Isus pune mare preț pe rugăciune, care este expresia iubirii și a credinței. Imediat pleacă cu el și întreaga adunare îl urmează.

Fericiți sunt cei suferinzi, căroro cineva le manifestă dragostea lor, când îl roagă pe atotputernicul Domn pentru ei. Nu cunoști în jurul tău oameni, care au nevoie de aceasta, care nu știu, la cine trebuie să caute ajutor, și nu au pe nimeni, cine să intervină pentru ei? Asemenea oameni sunt realmente demni de milă. Străduiește-te să ajuți cu rugăciunile tale și pe aceia, pe care tu nu-i cunoști personal, dar îi cunoaște bunul Domn. *Fă-te remarcat în această operă de iubire și vino în întâmpinarea nevoilor lor.*

Dar pe drum adunarea întâlnește mesageri, care aduc vestea cea rea: *Fiica ta a murit deja. Nu-l mai deranja pe Învățător*. Se pare, că acești oameni de la început nu au fost înclinați de inițiativa tatălui. Cu asemenea sceptici te poți întâlni peste tot. Nu lua în seamă asemenea voci. *Nu te teme, doar să crezi!* Posibilitățile umane prin moartea celui bolnav sunt terminate. Doctorul reușește cel mult să amâne moartea. Isus învinge moartea. Este Fiul lui Dumnezeu, care *nu a creat moartea*, dimpotrivă este

dușmanul ei principal, pentru că *moartea, numai din invidia diavolului a venit pe lume*. Astăzi vei fi martorul victoriei sale asupra morții. Mulțimea, deci continuă să meargă mai departe spre casa îndoliată.

În mulțime se află însă și altcineva, care caută ajutor, dar nu are nevoie de intermediar, care să intervină pentru ea și în final nu are nevoie de cuvinte rugătoare. Această femeie bolnavă, pentru însănătoșirea ei a cheltuit întreaga sa avere. Tot, ce a avut, a dat diferiților vindecători. A dat atât de mult aceluia, care pot face foarte puțin, până când a aflat despre medicul, care nu cere nimic, și poate tot. Multă vreme l-a căutat și acum are în sfârșit posibilitatea să facă uz de această ocazie, pe ce se baza atât de mult. Îi este suficientă o simplă atingere, pentru ca să *simtă în corpul ei că este vindecată*.

,Dar această faptă a ei nu merită să rămână secret. Isus a început să caute pe acela, care l-a atins. În această aglomerație, când în jurul Domnului se împing din toate părțile, cu siguranță l-au atins mai mulți oameni și unii chiar s-au înghesuit pe el mai mult și mai simțitor, dar niciunul dintre contacte nu a eliberat puterea vindecătoare a Domnului. Factorul decisiv nu a fost contactul fizic, ci încrederea fermă și dorința smerită a femeii suferinde, care îl atinge mai curând cu credința sa decât cu mâna. Și asta este realitatea, pe Domnul nu dorește să o lase secretă. Nu se uită după ea, ca să o certe pentru îndrăzneala sa, ca și cum ar face abuz de puterea sa vindecătoare. Vrea să o vadă, ca să poată să o prezinte public să o stimuleze pe cea fericită și vindecată și pe tine și pe toți cei din jur. Abia acum, cu recunoștință și în genunchi femeia spune sincer, ceea ce a dat la iveală înainte printr-un simplu gest. *Credința te-a salvat. Mergi în pace.*

Învăță de la această femeie și fără mărturisire să spui tot adevărul.

Povestește și depune mărturie despre faptul, cum ai încredere în harurile și darurile Domnului, cum te ajută în nenumăratele tale neplăceri. Domnului îi face plăcere să audă mărturia ta, ce miracole a făcut harul în inima ta, când cu credință s-a deschis pentru ca în ea să poată acționa puterea sa.

Mulțimea a ajuns la casa lui Iair. De ce ia Domnul cu sine în încăpere doar trei dintre ucenicii săi? I-a ales pe aceia, de care va avea nevoie pentru intențiile sale. Nu a făcut asta, în detrimentul celorlalți, care nu au fost aleși. Și ei au misiunea lor, pentru care sunt aleși. Și în această problemă poți să te bazezi pe Domnul și să ai încredere în El.

În casa reprezentantului sinagogii domină o mare agitație. Acelora, cărora nu le-a rămas loc pentru speranță, le rămâne doar *plânsul și gemete*. Isus este unicul, care știe, că toate aceste lamentări nu-și au locul aici, de aceea îi trimite afară. *Fata nu a murit, ci doarme*. Ține minte aceste cuvinte ale Domnului despre toți aceia, care au murit în prietenia lui Dumnezeu. Unii oameni își bat joc de aceasta. Nu pot înțelege adevăratul sens al cuvintelor Domnului, pentru că nu sunt capabili să admită, că se poate întâmpla ceva, ce ei înșiși nu-și pot închipui. Și pe acești agnostici Domnul îi trimite afară. Cine nu vrea să creadă, nu va crede, nici dacă vede cu ochii lui miracolul.

A luat-o de mână și a spus: „Tahitha kum”. Sunt suficiente două cuvinte, pentru a-i reda viața fetei. Aceia, care au crezut, sunt uluiți. Aceia, care refuză credința, simt groaza. Alătură-te celor dintâi și pune asta în profunzimea inimii tale, uimirea ta privind puterea Domnului, *a cărui îndurare durează în veci*.¹ Felicită-i pe fericiții părinți ai copilului vindecat, *căci plânsul lor s-a transformat în dans*.²

¹ Psalmul responsorial 30

² Ps 30,12

Nu conteni să-l preamărești pe puternicul binefăcător al celor suferinzi și ai celor care plâng. *Doamne, Dumnezeul meu, vreau să te preamăresc în veci*.

Sursa: Světlo, nr. 26/2006, pag. 3

GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURI ÎN SFÂNTA LITURGHIE

ThDr.Jozef Hal'ko

SFÂNTA LITURGHIE **8. Actul de căință**

Dragi frați și surori,

Un detaliu interesant în parabola sfintei evanghelii (In

21,14), pe care am citit-o este, că atunci când Petru a aflat, că pe malul apei stă Isus, nu a rămas cu ceilalți, până când barca va ajunge la mal, ci a sărit în mare și a venit singur la Isus. La unii autori se poate citi și așa o interpretare, că și aceasta este spălarea picioarelor. Contra curentul acestora susține că pășitul în apă, ca și cum ar trebui să completeze spălarea picioarelor de la ultima cină, dar după experiența trădării. Petru are deja această experiență, că a reușit să-i spună lui Isus, că „nu cunoaște acel om, nu știe cine este.” Și acum îl vede stând pe mal, cu experiența slăbiciunii sale și a trădării propriului Maestru. Acest mers prin apă în sensul spre Isus ca și cum ar trebui să fie hotărârea lui Petru de a se curăța, pentru a se putea întâlni cu Isus și să mărturisească, că vrea să-i rămână fidel (In 21,7).

Întotdeauna se întâmplă așa, că atunci când ne apropiem de Dumnezeu, când mergem să ascultăm evanghelia sa, când mergem să primim euharistia, este naturală o introducere de recunoaștere a

păcătoșeniei noastre în cadrul, în care avem mare nevoie de milostivirea lui Dumnezeu.

Astăzi continuăm cu explicația sfintei liturghii și ne vom ocupa de actul de căință. Imediat după aceea, când preotul salută adunarea credincioșilor, tot așa și nouă Petru ne spune da, când vă apropiați de Isus, când mergeți să primiți cuvântul său, când vine să frângă pâinea cum s-a întâmplat în același sens al cuvântului și în evanghelia de azi, atunci regretați păcatele voastre.

După aceea, când preotul salută credincioșii, poate prin câteva cuvinte să facă introducerea în contextul (dependențele) sfintei liturghii. Poate să spună pentru cine este celebrată sfânta liturghie și poate într-un fel, dar întotdeauna scurt, pentru a nu părea predică, să introducă credincioșii în situația în care se află, dar întotdeauna trebuie să se îndrepte spre îndemnul de a-și recunoaște păcatele.

Este deci o componentă standard a sfintei liturghii, că înainte de aceasta, până preotul va cânta: „Slavă în cer lui Dumnezeu” dacă este duminică, sau înainte de aceasta după ce se roagă așa numita colectă – rugăciunea de introducere înaintea citirii textelor din Sfânta Scriptură invită oamenii, ca să regrete păcatele lor. Noi putem deosebi în acest act de căință patru momente de bază. Primul despre care am vorbit deja, deci să regretăm păcatele noastre. Apoi urmează câteva momente de tăcere. Este parte obligatorie a acestui act de căință, că după îndemnul de a regreta propriile păcate, lăsăm o scurtă perioadă de tăcere pentru cercetarea cugetului. Apoi urmează invocarea milostivirii lui Dumnezeu și la final absoluția, adică dezlegarea, care însă nu este sacramentală, dar preotul în timpul ei anunță și se roagă pentru faptul, ca Dumnezeu să ierte păcatele, pe care credincioșii le-au regretat. Acest îndemn

pentru părerea de rău, pentru regret asupra păcatelor poate suna astfel: „Frați și surori, să regretăm păcatele noastre, pentru a putea să celebrăm cu inima curată sfintele taine.”

Această invitație este explicația pentru această ceremonie, să se citească cuvântul lui Dumnezeu, să se asculte cuvântul lui Dumnezeu și să se mediteze cuvântul lui Dumnezeu. Apoi să primim euharistia, pentru care, trebuie să ne pregătească acest cuvânt a lui Dumnezeu. Liniștea, care urmează după această invitație, câteva secunde de liniște ar trebui să fie completată cu așteptarea momentului, când se termină această liniște și când va continua. Avem tendința, ca atunci când se instalează liniștea suntem nervoși, pentru că începe să se audă în noi vocea conștiinței sau nu știm, ce să facem cu ea. Aici învățăm, și este și parte componente a invitației, să ne examinăm conștiința, să recapitulăm ultimele ore, ale vieții noastre și să regretăm păcatele. În această liniște este necesar să ne cufundăm în noi, să ne examinăm conștiința și să regretăm păcatele noastre.

Apoi evident sunt aici câteva posibilități, cum poate preotul să continue. Una dintre ele este aceasta, că propoziția introductivă, pe care o spune preotul, se termină cu cuvintele: „Doamne îndură-te de noi, Cristoase, îndură-te de noi, Doamne îndură-te de noi.” Schițează milostivirea lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu, fie că este de Paște, fie de Crăciun, fie că este în perioade de post sau advent. Aceste cuvinte de introducere sunt întotdeauna actualizate și pentru perioada dată, despre care se vorbește și întotdeauna se termină prin invocarea: „Doamne îndură-te, Cristoase îndură-te, Doamne îndură-te”. Acestea provin din așa-numitul rit ambrozian, și este una dintre formele scurte ale acestui act de căință.

Poate cel mai cunoscut și cel mai utilizat probabil este acel lung îndemna la regret. „Mărturisesc lui Dumnezeu, atotputernicul și vouă tuturor (frați și surori) că am păcătuit prea mult, cu gândul, cuvântul, fapta și omisiunea (în cuvinte: prin omisiunea *a ce este bun*). Din vina mea (în cuvinte de 3 ori din vina mea), din prea mare vină a mea. De aceea, rog pe Maica lui Dumnezeu, Fecioara Maria, pe toți îngerii și sfinții și pe voi fraților și surorilor, să vă rugați pentru mine, la Domnul Dumnezeu nostru.”

Acest mod al actului de căință exprimă caracterul comunitar al regretului, al părerii de rău. Aceasta înseamnă, că suntem cu toții frați și surori, care în comun regretăm păcatele noastre. Aceasta este foarte important să conștientizăm, că lucrurile, despre care vorbim nu este ceva cu ce ne putem obișnui, este un gest foarte puternic, când în fața lui Dumnezeu, și cu toții la un loc, adică și în fața noastră reciproc recunoaștem, că suntem foarte păcătoși. „Mărturisesc lui Dumnezeu atotputernicul”, - cu conștiința prezenței lui Dumnezeu, și vouă fraților și surorilor, cu conștiința că sunt membrul comunității credincioșilor, că împreună mergem pe același drum al vieții, că am păcătuit prea mult. Sunt cuvinte grele că am păcătuit prea mult. Acum acea cronologie, cu gândul, cuvântul și fapta. Acel „cu gândul” este foarte profund înrădăcinat în evanghelii, unde Isus transferă valoarea morală a faptelor din extern în intern, din ce este vizibil în invizibil. Se poate comite un păcat și cu gândul rău, pe care nu numai că intern îl admit, dar îl și accept și sunt de acord cu el.

Atâta timp cât sunt de acord cu gândul, poate fi păcat. Foarte important este și adendum „și prin omiterea binelui” (în limba cehă se spune în cuvinte : și nu am făcut ce trebuia să fac). Noi nu recunoaștem doar din aceea, ce am făcut

rău, ci și din acelea ce nu am făcut bine, când am avut posibilitatea. Este foarte interior, este și despre lumea noastră interioară, despre conștiință, despre acceptul conștiinței și despre cum am trăit intern lucrurile (momente și situații) și apoi despre acele multiple posibilități de a face binele, pe care l-am neglijat.

„De aceea rog pe Maica lui Dumnezeu, Fecioara Maria” – pe care am primit-o de pe cruce de la Isus, cu cuvintele „iată Mama voastră”, - deci pe voi păcătoșii, Mama păcătoșilor, pe care vă dau concepută fără de prihană, ca pe Mama mea Preacurată, care a îndeplinit desăvârșit de-a lungul vieții voința lui Dumnezeu, până la Golgota, unde a stat ca femeia speranței.

„Rog pe Mama lui Dumnezeu, Fecioara Maria”, „pe toți îngerii” adică și îngerii păzitori, care ne apără se roagă pentru noi, și intervin pentru noi să nu cădem în păcat.

Evident, că și aceasta este, ca să spunem așa, dorința îngerilor noștri păzitori, să nu comitem păcate și să fim curați în fața lui Dumnezeu. „Și sfinții”. – Cine sunt sfinții? Sfinții sunt aceia, care în viața lor au respins păcatul, care au trăit la un nivel eroic virtuțile și au făcut binele, în loc de rău. De aceea îi rugăm pentru intervenția lor, pentru rugăciune.

Aceasta este forma cea mai largă și mai sunt și altele. Una mai puțin cunoscută este de exemplu aceea, când la introducerea sfintei liturghii preotul stropește poporul cu apă sfințită.

Ce este aducerea aminte a botezului, ce este aducerea aminte a faptului, că prin botez ne-au fost șterse păcatele originare? Dacă am fost botezați ca fiind maturi, atunci și păcatele personale. Faptul că la începutul sfintei liturghii amintim botezul nostru, ceea ce am făcut prin înmuierea degetului în apa sfințită la intrarea în biserică și ne-am binecuvântat. Că pe fundalul botezului nostru, în timpul

căruia am primit cămașă de botez albă cu cuvintele, să o ducem până la sfârșitul vieții nepătată. Așa în acest spirit este ceva, ce este parte componentă a acestui act de căință. Adică, când preotul stropește oamenii, atunci nu se mai rostește forma actului de căință. Aceste acte sunt egale ca valoare.

Când asupra noastră cad picăturile de apă sfințită, voluntar sau involuntar, că le cinstim, este bine să nu ne uităm la aceasta ca la un act interesant, ca un spectator, ci ca cineva, care își amintește acestea: Doar eu sunt om botezat și prin botezul meu sunt altoit (pe tulpină de viță de vie) pe Isus Cristos. – Așa cum mă comport în gânduri, cuvinte și fapte? În facerea sau nefacerea de bine?

În final preotul, încheie cea de-a patra parte a actului de căință cu cuvintele: „Ai milă de noi, atotputernice Dumnezeule, iartă-ne păcatele noastre și condu-ne la viața cea veșnică.”

Este deci în logica limbii slovace: „Să se milostivească de noi atotputernicul Dumnezeu.” Atotputernicia lui Dumnezeu se manifestă în dragostea lui fidelă, în milostivirea fidelă, când ne iartă păcatele noastre.

„Să se milostivească de noi, atotputernicul Dumnezeu, să ne ierte păcatele și să ne conducă la viața cea veșnică.” – Aceste sunt cuvinte foarte importante, pentru că păcatul este ceea ce este obstacolul pe calea noastră spre viața cea veșnică. Și dacă dorim să ajungem la viața cea veșnică, atunci dorim să trăim cinstit, pentru ca la poarta împărăției cerești să avem biletul de intrare al iubirii, prin care trebuie să trăim pe toată perioada vieții noastre pământești.

În final încă un gest. În cazul în care cel mai cuprinzător act de căință, cu cea mai lungă formă, dar nu înseamnă, că celelalte ar fi oarecum mai scurte în sensul valorii. – În timpul celui mai lung însă ne batem

cu pumnul în piept cu cuvintele: „din vina mea, din vina mea, din prea mare vină a mea.” În versiunea în limba slovacă a rămas din versiunea originală în limba latină repetarea de trei ori: „din vina mea, din vina mea, din prea mare vină a mea.” În sensul biblic este efortul regretului deplin pentru păcate. Dacă cineva spune aceasta de trei ori, este exprimarea faptului, că dorim să o facem deplin. Este vorba de exprimarea efortului pentru o efectuare cât mai desăvârșită. A se atinge de piept, înseamnă a se atinge de inimă. Foarte ușor ne duce gândul spre vameșul din evanghelia lui Luca, care stă în templu, în spate de tot. Acela în smerenia sa recunoaște, că spre deosebire de farizeul mândru, care de fapt nici nu se roagă, că este păcătos. Se bate în piept. A te bate în piept ne evocă și cuvintele lui Ioel: „Sfâșiați-vă inimile, nu hainele și întoarceți-vă la Dumnezeu.”³

Unii autori spun, că acest obicei a se bate în piept provine din perioade foarte vechi, când oamenii când făceau o promisiune, când se obligau la ceva, la exprimarea „ego” se băteau în zona pieptului. Inima, considerată ca sediul voinței este miezul omului. Când ne bate în piept, atunci recunoaștem, că acolo în inimă, așa cum spune Isus, păcatul nu provine din aceea ce primim prin mâncare, dar aparține de ce este rău, ceea ce vine din adâncul inimii – și aceasta pătează omul.⁴

Prin acest act, de a ne lovi în piept ca și cum am dori să deschidem acea profunzime a intimității noastre pentru lumina lui Dumnezeu cu regret, că nu am făcut-o de multe ori.

Frați și surori, curățiți după regretele noastre asupra păcatelor să intrăm glorificați în sfânta liturghie.

---

³ Ioel 2,13

⁴ Mt 15,18

Lăudat să fie Isus Cristos. În vecii vecilor. Amin.

Din sursă 17.04.2020

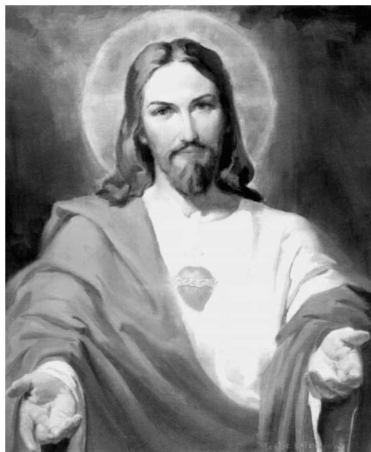
<https://www.tvlux.sk/archiv/play/u/kon-kajucnosti>

Inima, care așteaptă încrederea și dragostea P.Palmatus Yillingen SS.CC.

Dacă am putea toate inimile tuturor mamelor, care au trăit din timpurile lui Adam, și le-am pune dragostea, pe care Dumnezeu a pus-o în ele, pe un taler al balanței și pe celălalt taler al balanței, iubirea Inimii lui Isus, ne-am convinge, că față de iubirea lui, iubirea umană de fapt nu merită nici această denumire. De aceea:

Dacă punem în inima lui Isus toate suferințele și amărăciunile, în acel moment totul s-ar liniști.

Mergem la Inima lui Isus cu rănilor sângerânde ale greșelilor și slăbiciunilor noastre – El le va vindeca.

cu dragostea inundătoare ..., cu efectele iubirii mele.”

Un tânăr călugăr, care a primit deja sfințirea de călugăr, într-o zi s-a lamentat conducătorului său spiritual, privind slăbiciunile și nenorocirile sale umane. „Bine”, i-a spus experimentatul spiritual „astăzi trebuie să expuneți Sfântul

Sacrament al Altarului pentru adorație. Este adevărat?” – „Da părinte”. – Atunci bine. Legați toate slăbiciunile și nenorocirile într-un pachet și puneți-le pe tronul, pe care veți pune monstranța. Și apoi, spuneți simplu: „Domnul meu, astfel vei sta puțin mai sus.”

Să facem și noi astfel. Să-l delegăm pe îngerul nostru sfânt, să pună pachetul nenorocirilor noastre și ca în numele nostru să spună Domnului: „Isuse al meu, iertare și milostivire pentru meritele sfintelor Tale răni!” Pachetul să fie în același timp înălțarea încrederii, pe care Isus o va accepta cu plăcere.

Inimii lui Isus ne plângem de micimea noastră interioară generată de eșecul în chemarea noastră – suferința interioară, ispitele. El ne va îmbucura cu vocea iubirii sale părintești – tu te plângi?

Nu trebuie ca bobul de grâu să fie măcinat, pentru ca din el să se facă aluat pentru hostie? Nu trebuie ca strugurele să fie presat pentru ca din el să se facă vinul pentru jertfă? Ridică-te! Harul meu va face toată această muncă. Când sufletul mi se consfințește necondiționat, nu trebuie să se sperie, că va fi ca bobul de grâu și bobul de strugure măcinat și presat, pentru ca apoi să fie capabilă de ceva mare, ceea ce EL vrea prin el să înfăptuiască. Avem în viață atâtea exemple palpabile ale iubirii lui Isus și a griji sale pentru sufletele noastre, la fel ca pentru binele nostru pământesc. Este necesar, doar să privim un pic mai bine și vom vedea, cât de multă milostivire ne arată, în fața atâtor pericole ale trupului și sufletului și de câte ne-a salvat, din câte pericole ne-a scos, cu câte ocazii ne-a apărat, câtă răbdare a avut cu noi, câte inspirații și îndemnuri ne-a trimis pentru a face binele, cât de multe daruri frumoase ale duhului și inimii ne-a făcut, și noi înșine nu suntem capabili de altceva, decât să-l jignim. Cât de des am făcut asta! Și EL și atunci, când din propria

noastră voință ne-am eliberat din mâna sa iubitoare, a luat ne-a luat în și îndurarea sa ne-a luat din nou în mâinile sale și nu încetează să ne dăruiască iubirea și harurile sale. Cât de multe motive avem, pentru a pune în el încrederea noastră! Și noi ne încredem atât de puțin. Merităm reproșul Domnului: „Voi cu puțină credință, uitați-vă la păsările cerului. Nu seamănă, nu adună în hambare, și Tatăl vostru ceresc îi hrănește. Nu însemnați oare mai mult decât ele?”

De aceea să avem încredere în dragoste

- În toate grijile, nevoile și necazurile pământești: El se va îngriji în mod miraculos, când grijile noastre le va împlini doar voința lui Dumnezeu. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu...”
- În toată sărăcia și slăbiciunile noastre: Eu sunt slab, dar cu Isus sunt puternic. Eu sunt săraca, dar cu Isus voi fi bogat. Sunt păcătos, dar cu Isus devine sfânt. Eu sunt un nimic, dar cu Isus sunt totul.
- În toate strâmtorările și ispitele: Cine are încredere în dragostea lui Isus și în puterea și apărarea spusele lui, acela va intra până la desăvârșirea consfințirii lui, va intra în plăcerea lui Dumnezeu.

„Binecuvântat să fie bărbatul, care a sperat în Domnul, care are încredere în Domnul. Va fi ca și copacul sădit lângă ape; rădăcinile lui și le-a înfipt în cursul apei, nu va simți căldura care vine. Frunza lui este verde, în anii de secetă nu se teme de nimic, nu încetează să aducă roade.”⁵

Să-i ducem în întâmpinare dragostea după care tânjește. Suntem aleși, ca să tânjim după satisfacție, să aducem compensație. Pentru aceasta nu avem

nevoie de nici un lucru extraordinar. Este suficientă încrederea în lucrurile mici! Dacă din dragoste pentru Dumnezeu suntem fideli în lucrurile mici, fiecare dar se ridică la cer ca un dar de satisfacție.

Slăvitul pictor Michelangelo a lucrat la o statuie, când l-a vizitat un prieten și o anumită perioadă de timp a privit lucrările sale. După câteva săptămâni a venit din nou și a văzut, că statuia stă în atelierul maestrului tot neterminată, ca și cu ocazia primei vizite. „Tu nu ai lucrat nimic la asta,” i-a spus. – „Ba da! Partea asta am finisat-o, frunții i-am dat o boltă mai nobilă, am schimbat un pic și buza superioară.” – „Dar în mare nu ai mai făcut nimic. Toate acestea sunt mărunțisuri.” Marele maestru s-a pus pe râs: „Da, acestea sunt mărunțisuri!”

Doar acela care ia în seamă mărunțisurile și le acordă atenția cuvenită, poate face ceva desăvârșit. Și opera desăvârșită, prietene, așa cum s-a obișnuit lumea să ceară de la mine, în final nu este chiar un nimic.” Numai un mare maestru persistă asupra acestor mărunțisuri, pentru ca în final să dăruiască contemporanilor lucrări de artă. A considera în suflet mărunțisurile unei zile ca și pocăință pentru cele mai desăvârșite, nu este tocmai acea fidelitate în lucruri mici? Este acea grijă pentru fiecare lucru, care în ele însele nu generează marea pagubă, dar au mare importanță pentru propășirea noastră spirituală.

Sursa: Světlo, nr. 25/2004, pag. 4

Traducerea: Iosif Fickl

Corectura: Maria Fickl

Date de contact:

e-mail: monimex_f@yahoo.com

Tel.:0722 490 485

⁵ Ier 17,6-8